

NR. 11. BENADELING MAATSCHAP DOOR FUSIE

Ongelijke behandeling maatschappen internisten doordat directie aan vertrekkende specialist een goodwillvergoeding heeft betaald. Niet van benadeling gebleken.

**Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen
(mr. C.J. van Zeben, voorzitter, dr. B.K. Bootsma en dr. J.W. Merkelbach, leden, met bijstand van
mr. L.J.C.M. Horbach, griffier)**

7 maart 1996

Bindend advies (95/34) in de zaak van:

de Maatschap A,
gevestigd te X,

tegen:

de Directie van het B Ziekenhuis,
gevestigd te X en Y.

Partijen worden hierna mede aangeduid als 'de maatschap' en 'de directie'.

1. De procesgang

1.1. Partijen hebben aan het Scheidsgerecht de vraag voorgelegd of de directie met na te melden wijze van handelen de maatschap heeft benadeeld en zo ja, op welke wijze dat nadeel kan worden gekwantificeerd.

1.2. Op 12 januari 1996 heeft de mondelinge behandeling van het verzoek plaatsgevonden. Namens de maatschap was daarbij aanwezig C, internist. Namens de directie was aanwezig mr. D, directeur algemene zaken.

Beide partijen hebben hun standpunten toegelicht.

2. Samenvatting van het geschil

2.1. Het B ziekenhuis is per 1 januari 1989 ontstaan door de fusie tussen het E te X en de F te Y. Sedertdien exploiteert zij, verdeeld over twee verschillende lokaties – X en Y – een ziekenhuis. Het is de bedoeling dat het ziekenhuis in de toekomst op één lokatie wordt geconcentreerd.

2.2. De maatschap bestaat uit 4 internisten. Zij hebben een chef de clinique in dienst. Zij zijn werkzaam op de lokatie X.

2.3. Op de lokatie Y werken vier andere internisten in maatschapsverband samen. Op 1 januari 1989 waren dat er nog vijf.

2.4. Het is de bedoeling van zowel het B ziekenhuis als de beide betrokken maatschappen dat op termijn tot de vorming van één maatschap wordt overgegaan, welke alsdan uit negen maatschapsleden zal bestaan. De negende maat komt in de plaats van de op elk van beide lokaties werkzame chef de clinique.

2.5. In mei 1990 heeft een van de in Y werkzame internisten zijn praktijk neergelegd. De directie heeft vervolgens aan die internist een goodwillvergoeding van ruim 2 ton voor diens praktijk betaald. Een opvolgend internist is niet aangesteld en zulks was ook niet de bedoeling. Aan de overblijvende in Y werkzame internisten zijn geen beperkingen gesteld aan de omvang van hun praktijk. De beslissing van de directie om de goodwillvergoeding voor haar rekening te nemen had als doel het behoud van de opleiding interne geneeskunde te Y; van de zijde van de te Y gevestigde internisten werd geklaagd over de hoogte van de daaraan verbonden financiële lasten.

2.6. De directie heeft, voordat zij de beslissing nam om de goodwill voor haar rekening te nemen, hierover geen overleg gevoerd met de maatschap.

2.7. De maatschap stelt zich op het standpunt dat de directie beide maatschappen ongelijk heeft behandeld en dat zij door de beslissing om de goodwill voor haar rekening te nemen is benadeeld.

In dat verband merkt zij op dat haar eigen situatie in 1990 niet anders was dan die van de te Y werkzame internisten. Om de opleiding op haar eigen lokatie te kunnen behouden heeft zij grote, met name ook financiële – offers gebracht. Zij is bijvoorbeeld bereid geweest om salaris in te leveren, te weten door een gastro-enteroloog in te schrijven als internist, hetgeen tot lagere tarieven en dus omzetten leidde.

De als gevolg hiervan door haar geleden schade ligt volgens haar met name in de omstandigheid dat – na de fusie van de beide maatschappen – een toekomstige negende maat een goodwillvergoeding zal dienen te betalen, welke voor de helft ten goede zal komen van de te Y gevestigde internisten. Dit is onredelijk omdat deze internisten in 1990 al een keer een goodwillsom cadeau hebben gekregen. Fusie-onderhandelingen zullen hierdoor ook bemoeilijkt worden.

Een oplossing zou gevonden kunnen worden in een uitkering van f 50.000,- aan elk lid van de maatschap. Aldus hebben zij hetzelfde voordeel als de Yse internisten genoten.

2.8. De directie erkent dat zij, als zij in 1990 op de hoogte zou zijn geweest van de situatie van de te X gevestigde internisten, mogelijk een andere beslissing zou hebben genomen en dat zij in 1990, alvorens haar beslissing te nemen, overleg had behoren te voeren met de maatschap. De directie betwijfelt echter of de maatschap bij gelegenheid van een fusie tussen de beide maatschappen schade zal lijden.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

3.1. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht wordt door beide partijen erkend.

4. Beoordeling van het geschil

4.1. Het Scheidsgerecht merkt allereerst op dat tijdens de mondelinge behandeling gebleken is dat de samenstelling van de maatschap sinds 1990 ingrijpend is gewijzigd.

Voorzover dan ook in 1990 een vordering op het B ziekenhuis als gevolg van de in geding zijnde beslissing zou kunnen zijn ontstaan komt die toe aan een andere partij dan aan de in dit geding verschenen maatschap.

4.2. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht brengt de omstandigheid dat de Yse maatschap in 1990 een financieel voordeel heeft genoten – doordat zij geen vergoeding heeft hoeven te betalen voor de wel aan haar ten goede gekomen praktijk van de vijfde Yse maat –, op zichzelf niet mee dat de X'se maatschap schade lijdt in het geval dat een negende maat zich in de gefuseerde maatschap zal moeten inkopen. De waarde van haar eigen praktijk wordt op zichzelf immers niet beïnvloed door de in geding zijnde beslissing van de directie. Feiten en/of omstandigheden waaruit volgt dat zulks in het onderhavige geval anders is zijn gesteld noch gebleken.

4.2. De maatschap heeft geen concrete andere vormen van door haar geleden of nog te lijden schade gesteld en deze is ook niet ten processe gebleken of in voldoende mate aannemelijk geworden. Een nader onderzoek is op dit punt derhalve niet nodig.

4.3. Het voorgaande betekent dat het Scheidsgerecht van oordeel is dat niet is komen vast te staan dat de maatschap door de in geding zijnde beslissing is benadeeld.

Nu partijen gezamenlijk deze zaak aan het Scheidsgerecht hebben voorgelegd acht het Scheidsgerecht het redelijk dat iedere partij de eigen kosten draagt. In de bijzondere omstandigheden van het geval ziet het Scheidsgerecht aanleiding om te bepalen dat de kosten van het Scheidsgerecht worden gedragen door de directie.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht stelt het navolgende bindend advies vast:

5.1. Het is haar niet gebleken dat de maatschap is benadeeld.

5.2. Wijst af het meer of anders verzochte.

5.3. De directie wordt verwezen in de kosten van het Scheidsgerecht van f 4.700,=. Overigens draagt iedere partij de eigen kosten.